

EL MICALET GALÀCTIC

Les costures del món

Teresa Broseta

Dibuixos de Ferran Boscà

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

Algunes coses fora de lloc

Amb les dues mans a l'esquena, el pijama ben cordat i els peus descalços, Marta mirava a dreta i esquerra arrufant el nas. No li agradava gens ni miqueta allò que estava passant... Estava més que segura d'haver deixat les sabatilles perfectament simètriques al costat del llit, la bata correctament col·locada damunt de la cadira i la roba ben penjada. Ara res no estava al seu lloc, llevat de la sabatilla dreta, que continuava al costat del llit. Però l'esquerra estava mig metre més lluny, la bata, de gaidó damunt de la cadira i la

roba, tota per terra... Alguna cosa estranya estava passant!

Si ens ocorreguera a tu o a mi, ni ens n'assabentariem. Perquè a la teua habitació, com a la meua, les sabatilles estan sempre perdudes pels paisatges desconeguts que s'estenen davall del llit, la bata, deixada caure de qualsevol manera damunt del cobertor i la roba, escampada pertot arreu... Això per no parlar dels calcetins suats que dormen al racó, dels llibres en difícil equilibri damunt de la tauleta de nit o d'aquell got d'aigua que té a dins més pols que altra cosa! Però és que ni tu ni jo som tan endreçats com Marta... Ella és mariaperfecta, com no es cansa de dir-li el seu germà. I mariaperfecta, abans de gitar-se, sempre deixa l'habitació en un ordre perfecte...

Ara que no ens sent ningú, reconeguem que Marta se'n passa, de manies. Tot ha d'estar sempre net com una patena, tot al seu lloc i, si és possible, ordenat de més gran a més menut... És una mania inofensiva per a tu i per a mi, però no tant per al pobre Sergi, el seu germà major. D'entrada, sempre ix perdent en les comparacions... Quan ve alguna visita i la mare ensenya la casa, es repetix sempre la mateixa conversa:

–Marta és tan polida! –explica a la visita que contempla, normalment embadalida, l’habitació impecable de Marta. I, poc després, davant el caos de l’habitació de Sergi, tanca la porta a tota pressa i es disculpa:– Aquest fill meu! És un autèntic desastre!

Amb aquestes coses, Marta s’unfla com un titot; i Sergi, que ja hi està més que acostumat, arronsa els muscles. No li importa poc ni massa el que pensen les visites, i no té cap intenció de competir amb la seua germana. Si vol ser perfecta, és el seu problema! Abans, quan eren menuts, la qüestió de l’ordre li feia molta ràbia. Tanta, que un parell de vegades es va colar dins de l’habitació de Marta decidit a convertir-la en una habitació com cal. Deu minuts després contemplava, satisfet, la seua obra: el llit desfet i la roba escampada, les sabatilles ben lluny l’una de l’altra, els joguets i els llibres barrejats per terra i algunes taques misterioses a l’estora. Però el castic que li posaren els pares va esborrar la satisfacció en un tres i no res i li va llevar les ganes de tornar a intentar-ho... Ara, amb dotze anys ben complits, ja no perdia un segon amb les manies de sa germana!

Aquell matí de diumenge, en veure l'estat de la seua habitació, Marta es passà una bona estona arrufant el nas i mirant a dreta i a esquerra. No hi havia més que una explicació possible: Sergi! De segur que aquell tararot havia ficat els seus bruts i enormes peus a la seua habitació mentre ella dormia... Convençuda de la seua culpabilitat, es precipità al corredor i obrí d'una revolada la porta de l'habitació de Sergi.

—No tens dret a entrar a...! —callà en sec, perquè Sergi encara dormia. I, quan Sergi dormia, ho feia a plaer; no era probable que s'haguera alçat de bon matí només per desordenar-li l'habitació. Ja no eren criatures... A més, si no s'havia despertat amb l'entrada que havia fet, és que no el despertaria ni una bomba que li caiguera al cap!

Marta, cada vegada més intrigada, se'n tornà a la seua desordenada habitació. Si no era cosa de Sergi, de qui? Se li ompliren els ulls de llàgrimes. Feia només una setmana, no n'hauria tingut cap dubte... Perla, amb les seues ganes de jugar i la seua poca vergonya, no respectava res, ni tan sols la polida habitació de Marta: tot ho mossegava, tot ho omplia de baves, i pertot arreu es pixava per marcar ben clarament el seu territori... Era la

gossa més bonica i més llesta del món! Ara que havia mort, Marta trobava a faltar dolorosament el desordre de Perla. Tant com se n'havia queixat! Donaria qualsevol cosa per tornar a jugar amb ella, per tornar a sentir els seus lladrucs embogits tothora i, fins i tot, per tornar a netejar el rastre del seu pas...

No, desgraciadament aquell desordre no era cosa de la pobra Perla. Ni Sergi ni Perla... Aleshores, qui? Gratant-se el cap, Marta va fer memòria de la nit passada. Es devia haver alçat del llit per anar al bany o a la cuina, i ara no ho recordava? Sense les sabatilles? Ella, mai! Capficada encara, es posà la bata damunt del pijama i les sabatilles als peus, i anà a la cuina a desdejunar-se. Li encantava desdejunar-se els dies de vacances! Res de llet amb cereals impossibles de mastegar, res d'avorrides galetes... Suc de taronja natural i torrades amb bona cosa de mel. Quin gust no tindria pressa!

—Bon dia! —feren els pares alhora, com si ho tingueren assajat.

—Bon dia...

—Que no has dormit bé? —es preocupà sa mare—. Fas mala cara...

–Etic bé. I tinc fam! –Un moment després, mentre mastegava amb plaer la primera de les moltes torrades que pensava menjar-se, preguntà:– Sergi és somnàmbul?

–Sergi? –els pares rigueren amb ganes–. Si no es mou despert, imagina't adormit!

–Ni jo? Ni vosaltres? Ningú no es somnàmbul en aquesta casa?

–No, filla; si vols, però, aquesta nit ens alcem tu i jo a fer una passejada pel menjador...

El pare sempre tenia ganes de broma! Marta deixà estar la conversa i es concentrà una altra vegada en les torrades dolces i cruixents. De tant en tant, com una mosca incòmoda, li tornava al cap l'estat de la seua habitació. Alguna cosa estranya estava passant, i no li agradava gens ni miqueta...